

Berlin brengt Moscow

FIRST WE TAKE MOSCOW, THEN WE TAKE BERLIN

datum: 17.05.2009

auteur: **Sofie Rycken**

rubriek: **Podium**

bron: <http://www.urbanmag.be/artikel/1529/first-we-take-moscow-then-we-take-berlin>

Een circustent, vijf muzikanten en zes roterende schermen: met die elementen schetst het theatercollectief Berlin een documentair portret van de stad Moskou. De drie leden van Berlin trokken naar de belangrijkste plaats van Rusland en grepen er het dagelijkse leven bij het nekvel. Beelden van anonieme pendelaars en stoepvegende vrouwen worden afgewisseld met persoonlijke getuigenissen van jonge Russen. Rokend, bleek en vol kopzorgen. Een circusdirecteur. Een studente geneeskunde. Een journalistenkoppel. De voorzitter van Gay Russia. Een museumcurator. Ze beschrijven Moskou als “een matroesjka gevuld met bloed, vuil en goud”.

Een circustent, vijf muzikanten en zes roterende schermen: met die elementen schetst het theatercollectief Berlin een documentair portret van de stad Moskou. De drie leden van Berlin trokken naar de belangrijkste plaats van Rusland en grepen er het dagelijkse leven bij het nekvel. Beelden van anonieme pendelaars en stoepvegende vrouwen worden afgewisseld met persoonlijke getuigenissen van jonge Russen. Rokend, bleek en vol kopzorgen. Een circusdirecteur. Een studente geneeskunde. Een journalistenkoppel. De voorzitter van Gay Russia. Een museumcurator. Ze beschrijven Moskou als “een matroesjka gevuld met bloed, vuil en goud”.

Als een jungle, corrupt tot op het bot. Bijna allemaal vinden ze dat het de verkeerde kant uitgaat met hun stad: de rijken worden rijker op de rug van de weerloze armen en zonder een machtige hand boven je hoofd – “The Roof” – kan je het vergeten. Het is krabben om te overleven, en ja-knikken om het te redden. Eén van de stemmen in de documentaire vergelijkt de kapitalistische euforie waarin de nouveaux riches zich de laatste jaren wentelen met “feesten op de Titanic”. Alles gaat naar de knoppen, maar geen hond die aan de noodrem trekt. Iedereen grabbelt en graait en zorgt voor zichzelf.

Anderhalf uur galspuwen à la Russe klinkt niet als een dol avondje uit, maar de dynamiek van de voorstelling is onweerstaanbaar. Enerzijds is dat te danken aan de ingenieuze setting: de schermen omcirkelen je, een stem komen plots uit een ander hoekje van de tent, je krijgt de kans niet om fysiek afstand te nemen van wat je ziet. Anderzijds zuigt de verhaallijn alle aandacht naar zich toe: je staat als toeschouwer mee te kleumen op een besneeuwd plein, mee te betogen, mee te zoeken naar een uitweg.

De circustent van “Moscow” vult zich niet enkel met geprojecteerde beelden en uitgespuwde

woorden, maar ook met de muziek van een strijkkwartet en een pianist. Zelfzeker en toch beschadigd kronkelen de melodieën zich rond elk personage. Wanneer de circustent na de voorstelling wordt opengeritst, gulpt de frisse lucht naar binnen. Even knippen, waar was je ook al weer?

“Moscow” is het vierde deel van de Holoceen-cyclus, na “Jerusalem”, “Iqaluit” en “Bonanza”. In elk deel portretteert Berlin een stad in een theatraal décor, altijd net even anders. De voorstelling ging op 7 mei in première, en toert vanaf nu door Vlaanderen, Nederland en de rest van Europa.

Credits:

concept: Berlin [Bart Baele, Yves Degryse, Caroline Rochlitz]

www.berlinberlin.be